

Ko je grofič nekoliko odrasel, je postajala gospa Barbara Elizabeta čestokrat z njim ob grajskem oknu in zroča dol na Zilo, mu je pripovedovala o čudežnem njegovem ozdravljenju. Fantiču so se bliskale oči, čestokrat so se mu napolnile tudi s solzami. Komaj je čakal, da z mamico spet poromata k predobri Gospe na Zili. Kadar je pa prišel domov oče, ki je bival tedaj večinoma na cesarskem dvoru, kjer je užival, ko je pričel drugačno, resno in bogoljubno življenje, velik ugled in visoke časti, so šli vsakikrat skupno k Materi božji na Zilo. Saj je niso mogli nikoli dovolj zahvaliti za preveliko milost, ki so jo sprejeli od Boga po njeni priprošnji . . .

In kakor je dobila plemenita rodovina groteneška in bekštajnska v tistem težkem času časn srčni mir pri Mariji na Zili, tako je našlo več udov te družine v ziljski cerkvi tudi po smrti mir in pokoj. V veliki grobnici v kapelici svete Ane počivajo: Gospod Žiga Friderik († 1607.), gospa Barbara Elizabeta († 1612.), gospod Ludovik, rimski grof, tajni svetnik cesarja Ferdinanda II., deželni oskrbnik koroški, umrl na svetega Rešnjega Telesa praznik, 11. junija 1637., grof Karl († 1630.) in grof Francišek Bogomir († 1638.) — on, ki se je zgodil na njem ta veliki čudež.

Njih prahu: mir in pokoj! Njih dušam: večna luč!

Kapucin je prišel . . .

J. E. Bogomil.

Doznega poletnega jutra je prišel v hišo kapucinski brat Vincencij. Imel je dolgo, čisto sivo brado. Ah, kako smo se ga otroci ustrašili! Naš Jožek ga je pogledal izpod čela, pa se mu je precej pričelo temniti in oblačiti, in v očeh so se prikazale obile solze. Ves plašen je iskal, kam bi pobegnul in kje bi se skrnil. Ko je našel pri malih vratih, vodečih na dvorišče, toliko svetlobe, da se je dalo izmuzniti skoznje, — smuk! — je bil že zunaj na prostem in rešen strahu. — Nak! Ne še! Kaj, ko bi tisti kosmati mož stopil za njim? Skriti se mu je moral še v hlev. Tako se mu je zdelo najbolj varno.

Čez čas je pa tiho stopil pred hlev in tam ob vratih čakal in skrivaj pogledoval, kdaj bo strah odšel.

Pred hlev so pa stopili oče.

»Pojdi v vežo, pa boš dobil podobico!«

To pa, to! Podobico bi pa rad. Samo, da bi ne bil tisti mož tako kosmat! Strah in hrepenenje sta se bojevala v Jožku.

»Le pojdi no, saj bom jaz pri tebi!« rekó spet oče.

Trdo je prijel Jožek očeta za roko in počasi stopal z njimi v vežo. Brat Vincencij se je pa zadovoljno smehljal in držal v rokah podobico.

Kapucin je prišel . . .

»Na, le vzemi, saj vem, da si drugače priden.«

Plaho je iztegnil Jožek svojo roko, z levico se pa še krepkeje oprijel očeta. Podobico je že imel v rokah. Kapucina se je potem čimdalje manj bal. Popolnoma mu je pa odleglo šele takrat, ko je bil kapucin že pri sosedu.

Ko je hodil kapucin drugič po vasi, se ga pa Jožek ni nič več bal. Podobica mu je strah čisto pregnala. Samo to ga je skrbelo, če bi se kapucin ognil njih hiše? Saj gotovo še ve, kako se ga je on zadnjič bal. Mogoče je pa zameril? — No, pa se ni ognil hiše! In ko je blagi brat Vincencij sešel v torbo po podobico, mu je Jožek že čisto sam pomolil svojo desnico.

Tako je bilo pri Jožku in tako je danes pri Polenškovich. Tinčku se že svetli obraz. Podobico je dobil: kako jo zadovoljno ogleduje! Micika je pa ravno na vrsti. Plaho se ozira vstran, pa jo bo podobica že premagala, da bo bolj pogumna, posebno, ko bo videla, da se Tinčku ni nič hudega zgodilo. Milki v Franičinem naročju se pa ne čudimo, da se nekam tesno oklepa Franice in plaho gleda po sobi. Toda vidva — Jožek in Mihec — vidva sta pa korenjaka, no! I, kam se pa skrivata! Le bliže! Le stopita vsak po svojo podobico! Saj ne bo nič hudega! Ali je res Tinček bolj junak kakor vidva?

Čez letoindan bo pa vse drugače. Mladi Polenški ne bodo pozabili, kdo jim je dal podobico. Pri oknih in pri vratih bodo čakali in gledali, kdaj bo zavil v hišo tisti mož, ki ima sicer dolgo, strašno kosmato brado, pa ima vkljub temu prav mehko, blago srce.

Vekoslav:

Jesenska pot.

*Kot z očmi žarečimi
gleda v noč vasica
z okenci rdečimi...*

*Tih, samoten gre
potnik čez polje,*

*in iz duše žalostne
vstajajo spomini
na radostne dni
kakor luči rdeče,*

*v noč žareče
s svetlimi očmi.*

